

Het verhaal van VLEK

HOE Vlek aan boord gekomen was, dat wist de schipper ook niet te vertellen. Maar op een vroeger morgen hoorde hij ergens zacht gepiep. Hij ging op zoek en vond op het achterschip het magere mormeltje, een heel jong hondebeestje, dat nog niet eens lopen kon. Schipper De Bruyn nam het in zijn hand. Het diertje begon meteen de hand te besnuffelen en te likken, of het wat zocht. Hij ging er mee naar de kajuit, waar zijn vrouw bezig was.

„Wat heb je nou bij je?” vroeg ze verbaasd.
„Vond ik op het achterdek.” De grote man was er een beetje verlegen mee. Wat moest hij er mee aan?

„Dat wurm hoort nog bij zijn moeder. Dat gaat dood.” De schipper zette het voorzichtig op de tafel, het zocht piepend met zijn kopje naar iets, wat er niet was en probeerde naar een schotelletje te kruipen.

„Natuurlijk door het een of andere kind hier stilletjes te vondeling gelegd.”

„Ja, dat moet wel,” zei de vrouw.
Wie zal het zeggen, hoe het gebeurd was. Hoe gaat dat met jonge hondjes, als de mensen ze niet willen houden. Verdrinken in een zak met stenen... En misschien vond een kind dat te erg, te wreed — en heeft gedacht: ik zal het maar stiekem op dat schip in de gracht leggen, dan ben ik er van af. Ja, zo iets zal er wel gebeurd zijn.

„Zal ik het maar naar een politiepост brengen...? Kijk — hij likt al aan je schotelletje.”

Daar lagen een paar druppels koffie op. En hij wurmde net zo lang met zijn snoetje, tot hij er bij kon. Hij had dorst. Natuurlijk had hij dorst en miste zijn moeder om bij haar te drinken. De schipper en zijn vrouw keken stil naar dat hulpeloze hoopje.

„Wat zei je? Naar de politiepост? En wat moeten ze er daar mee aan?”

„Weet ik ook niet. Naar een dierenhuis, geloof ik. Geven ze die beesten een zachte dood...”

Maar waar zocht de vrouw nu naar? Ze scharrelde uit de la van de tafel een oud flesje te voorschijn. Zonder wat te zeggen, ging ze naar een buurvrouw-schipper en kwam even later terug met een oude speen van een zuigfles...

Toen deed ze een beetje melk in het flesje, schoof de

speen er op, nam het magere mormeltje in haar schoot en probeerde, of het zuigen kon. Het had dorst genoeg, maar het kon er eerst niets uit krijgen. Het sabbelde alleen, het zoog niet. Zijn hele snoetje zat vol melk, dat uit het gaatje liep.

„Je zou er warm van worden,” zei de schipper. Hij ging maar aan zijn werk en liet de zorg voor het nieuwe kostgangertje maar aan zijn vrouw over. Nu, zóveel moeite had ze er niet mee. Het diertje bleef in leven. Het kreeg een mandje op een warm plekje van de kajuit, bij het fornuis. Na een paar dagen had het de slag te pakken om door de speen te zuigen en als het zijn kleine buikje vol had, ging het slapen of scharrelde wat rond in het kleine kamertje. Na een paar weken was het heus een vrolijk, rond hondebeestje geworden, dat van een schotelletje at, een velletje vlees, een korstje brood of zo.

Het had ook al een naam gekregen van de vrouw: Vlek, omdat het een wit vlekje op zijn kopje had. Verder was hij helemaal zwart, glanzend zwart. Het was grappig om te zien, hoe voorzichtig en nieuwsgierig hij op verkenning ging. De drempel van de kajuit was een hoge hindernis voor hem. Hij aarzelde heel lang, eer hij zich over de rand liet vallen, maar toen hij eenmaal wist, dat er buiten de kajuit een nieuwe wereld was, het schip, was hij niet meer binnen te houden. De gangboorden langs, de luiken over — hij liep van vóór naar achter, maar angst had hij voor het donkere water in de diepte. Je kon merken, dat hij er bang voor was, als hij zijn kopje door het hekwerk stak.

De Bruyn was vrachtschipper. Binnenschipper, zeggen ze ook wel, want met zijn boot voer hij door de binnenwateren, de kanalen en rivieren van ons land, en door de grachten van de steden. Nooit lag hij lang in dezelfde stad, alleen als het winter was en hij door het ijs niet varen kon. En Vlek durfde de eerste tijd helemaal niet van boord te gaan, de plank over. Want buiten het schip, daar was de vreemde wereld. Hij bewonderde zijn makers, die in die herrie van volk en voertuigen liepen en speelden. En tegelijk was hij er bang voor. — Soms zat hij een hele tijd op een holder stil te kijken naar het drukke gedoe aan de wal. Ging zijn baas of de vrouw het schip af, de plank over, dan liep hij onrustig heen

en weer en jankte, maar hij durfde hen niet achterna te gaan. En o, wat was hij blij, als ze weer terug waren. Ze hoórdten toch bij hem, allebei? En niet op die roerige, gevaarlijke wal, maar op de boot, zijn boot.

Maar ook die vrees voor de wal verdween langzamerhand. — Toen hij andere scheepshonden over de plank zag lopen, waagde hij er zich ook op.

Op een keer, in de winter, had het geijzeld en de plank was gemeen glad. Vlek maakte een rare schuiver en plonsde in het koude water. Hij was nog jong, hij had nog nooit in het water gelegen. En nu deed de angst hem spartelen en in een kringetje tussen wal en schip rondzwemmen. Maar wal en schip waren zo vreselijk hoog en er was niets om zich aan vast te houden of op te klimmen.

VOOR POSTZEGEL-
VERZAMELAARS

EEN NIEUWE
ITALIAANSE
POSTZEGEL

Het is dit jaar vijftig jaar geleden, dat de Simplon-tunnel in gebruik werd genomen, die Italië met Zwitserland verbindt. Ter gelegenheid van dit feit geven de Italiaanse postheren een nieuwe postzegel uit, die de Simplon-tunnel als motief heeft. Links op de zegel ziet men een postkoets uit vroeger dagen, die wordt ingehaald door een trein, die uit de tunnel komt. De kleur van de zegel is groen, de waarde 35 lire. We geven hierbij een afbeelding van deze fraaie jubileumzegel.

Kinderen aan de kant, die het zagen, schreeuwden: „Schipper! Baas!”

De Bruyn, die binnen was, stak zijn hoofd buiten het deurtje.

„Een hondje! Daár, baas! Hij verdrinkt! Gauw dan, baas!”

Een kind kwam al aanhollen met een stok, een ander met een bezem. Maar daar doe je niet veel mee. Vlek was er bang voor.

De Bruyn liet zich direct aan een touw naar beneden zakken, tot zijn middel in het water. En Vlek liet zich gauw bij zijn vel pakken. De vrouw lag op haar knieën in het gangboord, nam het hondje van haar man over, zodat hij zijn twee handen vrij kreeg om weer aan boord te klimmen.

Een paar dagen was Vlek hard ziek. Hij lag maar in zijn mand bij het fornuis en lustte geen eten en drinken. Maar langzamerhand knapte hij toch op. Daarna was hij nog aanhankelijker dan vóór het ongeluk. Overal liep hij zijn baas na. Waar De Bruyn was, daar was Vlek, aan dek, aan de wal, of in de kajuit. Hij scheen het heel goed te weten, dat hij zijn redding aan zijn meester te danken had. —

Vlek groeide op tot een flinke, sterke hond, even trouw als waaks. Van vreemd volk aan boord hield hij niet, dan was hij onrustig en uit zijn doen. Zodra hij de loopplank hoorde wiebelen, gromde hij dreigend. Er waren wel bezorgers en sjouwerslui, die zich niet op het schip waagden en het veiliger vonden, van de wal af te roepen, dat er volk was. Dan kwam De Bruyn of zijn vrouw voor de dag. En als die zeiden: „Kom maar, hij doet je niets”, dan gromde Vlek niet meer. Dan was het goed. Hij scheen alles te verstaan, wat ze zeiden.

Het gebeurde wel, dat de vrouw aan haar man vroeg: „Wil je nog even een boodschap voor me doen?” Dan stond Vlek al op de wal klaar om met zijn baas mee te gaan. En wanneer ze aan het varen waren, riep De Bruyn wel eens van de andere kant van het schip zijn vrouw: „Els!” Gauw dribbelde Vlek dan naar de kajuit en keek de vrouw met zulke wijze ogen aan, of hij zeggen wilde: De baas roept je... Kom dan toch...

Op een keer lag de schuit ergens in een haventje van een dorp. 's Avonds moest De Bruyn nog even naar het dorp en om gauw terug te zijn, nam hij de fiets. Vlek liep, zoals gewoonlijk, er op een drafje achteraan. Het was erg donker, de weg van het haventje naar het dorp was eenzaam en niet verlicht.

Ineens maakte De Bruyn een tuimeling, omdat hij met zijn fiets over een grote kei reed. Daar lag hij, en toen hij probeerde om op te staan, voelde hij direct, dat hij dit niet kon. Hij had een been gebroken en kreunde van de pijn.

Vlek liep onrustig om zijn meester heen, besnuffelde hem en jankte, jankte. Wat is er, wat is er... Sta toch op, baas...

„Vlek,” zei de baas zachtjes, „ga de vrouw eens gauw roepen...”

En of het dier deze woorden begreep. Even aarzelde Vlek nog. Kon en mocht hij zijn goede baas wel alleen laten liggen op die donkere weg?

„Toe dan, Vlek, ga dan...”

En weg rende hij, regelrecht naar het schip. Angstig blaffend stond hij even later voor de vrouw en trok haar aan de schort. Kom mee — gauw — kom mee.

Toen begreep de vrouw: Er is vast iets met mijn man gebeurd. Ze holde de weg op. Vlek liep haar vooruit. En ja, daar vond zij de fiets al in het donker, en daar vlak bij lag haar man. En Vlek, met zijn poot beschermend op de borst van zijn baas, hijgend en zacht jankend, of hij huilde.

„Mijn been,” zei de schipper.

„Gebroken?”

„Ja — o! afblijven. Haal een dokter.”

Toevallig stapte een fietser af om te zien, wat er aan de hand was. Die zei: „Ik zal wel even een dokter waarschuwen!” En weg was hij al.

Wachten duurt lang — als je met een gebroken been op de weg ligt. Maar na een poos zag men toch de lichten van een auto in het donker aankomen. Vlek zag alleen maar gevaar naderen, gevaar voor zijn baas. Zonder aan eigen veiligheid te denken, keerde hij zich luid blaffend naar de auto toe. Pas op! hier ligt mijn baas!

Knersend remde de auto en stopte. De dokter. Hij onderzocht en voelde gauw, waar de breuk was. Hij haalde twee spalken uit zijn verbandkist. Met stroken linnen bond hij het been tussen die spalken vast, zodat het niet meer bewegen kon. Vlek zat er ernstig bij toe te kijken. Hij scheen het maar half goed te vinden, wat die vreemde man allemaal met zijn baas deed. Maar de vrouw zei tegen hem: „Stil, Vlek,” en wat dat betekende, wist hij heel goed.

„Zo, dat zit voorlopig,” zuchtte de dokter, toen hij het eerste verband gelegd had. „Ik zal hem maar meenemen naar het hulpziekenhuisje hier...”

„Kunt u me niet naar mijn schip brengen?” probeerde De Bruyn nog.

„Daar kan ik u niet helpen. Uw been moet gezet en in het gips. En dán kunt u evengoed thuis liggen. Komaan, help me maar even, dan zetten we hem voorzichtig achterin de auto.”

De Bruyn sloeg zijn armen om de schouders van twee helpers. Deze vormden met twee handen een soort van brug, waarop De Bruyn zitten kon. En de dokter zorgde er voor, dat het gebroken been recht lag. Heel voorzichtig droeg men de gewonde zo de auto in en zette hem op de achterbank. Toen reed de auto weg.

De vrouw hield Vlek stevig vast, want die wilde zijn baas achterna. Hij jankte erbarmelijk. Nooit was hij zonder zijn baas geweest, en nu reden ze zomaar met hem weg. Dat kon hij niet begrijpen. En dat de vrouw met hem alléén naar het schip ging, de fiets aan de hand, vond hij zo erg, dat hij telkens stilstond en achterom keek, het donker in. Maar er was al lang niets meer te zien of te horen.

De volgende dag werd de schipper met een ziekenauto naar zijn schip gebracht. Het was, of Vlek hem voelde aankomen. Want hij stond zenuwachtig en blij op de wal te springen. Daar kwam een draagbaar te voorschijn

Kokkerel en Pikkepik (4)

VII. VADER VERTELT VERDER

EN toen vertelde vader:
 „Weet je nog wel, dat we gisteren-
 middag bij 't eten uit de bijbel lazen?”
 Maarten knikte.
 „Van de schepping? Dat er eerst
 niets was. Geen zon en geen bomen
 ... geen bloemen en geen dieren?”

Dat wist hij nog best.

„Nee, er was nog helemaal niks,” zei Maarten.
 „Alles leeg ... en donker ook. En toen ... en toen
 heeft God ... alles geschapen.”

Maarten was blij, dat hij dat mooie woord wist.
 Moeder had gezegd: „Als God iets maakt, dat heet
 scheppen ... want dan was er nog niets van.”

„Juist,” zei vader. „En in de Bijbel staat ook, dat
 God alle dieren schiep naar ... hun eigen aard. De
 vogels schiep God ook naar hun eigen aard. De
 grote arenden, die zulke sterke vleugels hebben, —
 nog langer dan vaders arm. En de héél kleine mees-
 jes en ... roodborstjes. Allemaal naar hun eigen
 aard. Dat ze vleugels hebben om te vliegen en ...
 eieren kunnen leggen. Daar kunnen dan weer jonge
 vogeltjes uitkomen.

En ... God zorgt ook, dat het nu nog altijd ...
 altijd zo kan doorgaan. Precies zó als bij de scep-
 ping.”

Maarten keek nu met grote eerbied naar de eieren.
 Wat was dat mooi ... ! Nog net als in het Paradijs!
 Hij werd er stil van. Hij bleef maar rustigjes zitten,
 dicht tegen vader aan. Misschien vertelde vader nog
 wel méér.

„Hoe dat eigenlijk kan,” legde vader uit, „dat be-
 grijpen de grote mensen niet eens. Vader zelf ook
 niet. Maar, zie je Maarten, God heeft die kracht
 in de vogels gelegd.”

„Als het kuikentje groot genoeg is, wordt het snavel-
 tje sterk. En dan pikt het van binnen tegen de eier-
 schaal. 't Kuikentje krijgt het benauwd in die eier-
 schaal. 't Heeft pootjes ... 't Wil er uit. Dan ...
 breekt de eierschaal, — het kuiken heeft die stuk
 gepikt. En ... het kruipt naar buiten!”

„Dan is het klaar!” riep Maarten opeens.

Zijn ogen schitterden in 't gele licht van de stal-
 lantaarn.

Die hing vlak bij hen aan de haak.

Meteen begon z'n hele gezichtje te stralen, alsof hij
 een mooie verrassing had gekregen.

„Dan krijgen we de kuikentjes eigenlijk van God.
 Is 't niet, vader?”

„Ja, m'n jongen. Zó is het ... We krijgen ze van
 God. Alles wat we hebben... krijgen we van de
 Here God in de hemel.”

Boer Tijssen trok z'n jongen dicht tegen zich aan.
 Zo zaten ze daar stilletjes op de kist. 't Werd don-

ker in de stal. In de hoeken was 't al zwart en
 duister, maar zij zaten in 't gezellige gele schijnsel
 van de stallantaarn.

Maarten legde z'n hoofdje tegen vader aan.

Ze zeiden niets meer.

Zó zaten ze daar samen. Ze dachten beiden aan
 God en aan de hemel. De grote man en de kleine
 jongen. Ze waren zo gelukkig, zo dankbaar, omdat
 de Here God zelf het hun alles gaf. De boer fluister-
 de zacht voor zich heen: „Ja... alles ontvangen we
 van God, van... onze Vader in de hemel.”

Zo bleven ze maar saampjes zitten. Ze hielden zo-
 veel van elkaar, die twee. En 't was zo leuk knusjes
 daar in 't licht van de stallantaarn. Om hen heen
 alles donker. Zij in 't licht.

En ze vergaten de tijd.

Opeens keek moeders hoofd met de witte muts om
 't hoekje van de deur. Ze lachte.

„O, o...! Moet Maarten niet naar bed? Of wou jij
 in de stal blijven slapen?”

Nu moesten ze alle drie lachen. Maarten had hele-
 maal vergeten, waarvóór hij naar de stal was ge-
 gaan. Om vader goede nacht te zeggen!

En... Vader had het ook vergeten.

Maarten sloeg gauw z'n arm om vaders hals. Een
 dikke kus, en hij huppelde weg... met moeder mee
 het kleine trapje óp... naar het opkamertje, waar
 hij sliep.

★

De volgende morgen — nog vóór het ontbijt —
 holde Maarten naar de deel.

Daar zat Toeka. In de mand.

De mand hing aan een spijker tegen de muur. Haar
 kop met bruine hals stak net boven de rand uit. Die
 kon je zien.

Van de eieren zag je niets. Die zaten diep in het
 hooi, onder Toeka. Niemand kon ze meer zien. Je
 zag niets dan een mand en een kip. 't Leek net een
 geheimpje... van die eieren.

Hij wist het geheim. Vader wist het.

En ... Toeka, wist het ook, omdat ze op de eieren
 zat.

„Twaalf eieren. Twaalf kuikentjes,” zei Maarten.
 Niemand kon ze meer tellen. Maar hij wist het.

En Toeka gluurde met haar ronde, bruine glim-ogen
 naar alles, wat er op de deel gebeurde. Ze kakeelde
 nooit. Ze gaf geen geluidje. Ze zat daar maar, —
 dag in dag uit, — stil en stijf.

Ze ging niet naar buiten. Ze liep niet met al de an-
 dere kippen in de wei. Ze zat altijd in de mand.

„Vind Toeka dat niet naar?” vroeg Maarten. „Dat
 ze zolang stil moet zitten?”

„Welnee,” antwoordde vader. „Toeka houdt van